03/08/2022

Τείχος προστασίας απέναντι στην τουρκική προβολή ισχύος

/ Επικαιρότητα

- Του Μάξιμου Χαρακόπουλου

Πέρασαν ήδη 48 ολόκληρα χρόνια από το καλοκαίρι του ’74 και την τουρκική εισβολή στην Κύπρο που είχε ως αποτέλεσμα την κατοχή άνω του 37% του νησιού. Και παρά τις πολυάριθμες προσπάθειες που κατεβλήθησαν όλες αυτές τις δεκαετίες από την ελληνοκυπριακή πλευρά, για μια δίκαιη επίλυση του προβλήματος, η κατάσταση δεν θα μπορούσε να είναι χειρότερη.

Η Τουρκία και οι άνθρωποί της στα κατεχόμενα υποστηρίζουν μια άτεγκτη γραμμή εκβιασμού, βάσει του επιθετικού δόγματος του νεοοθωμανισμού, που συνεπάγεται την εδαφική επέκταση και την αύξηση της τουρκικής επιρροής σε περιοχές που ανήκαν στην Οθωμανική αυτοκρατορία.

Γι’ αυτό η Άγκυρα συνεχίζει να έχει μόνιμα εγκατεστημένα στρατεύματα εντός του

Ιράκ. Να κατέχει μια μεγάλη ζώνη της βόρειας Συρίας, ενώ ετοιμάζεται για την διεξαγωγή μιας νέας στρατιωτικής επιχείρησης κατά των Κούρδων αυτής της χώρας. Να διατηρεί στρατό στη Λιβύη, όπου έχει ενεργό συμμετοχή στη διαρκούσα εμφύλια σύρραξη. Να προωθεί την στρατιωτική της παρουσία στο Αζερμπαϊτζάν, μετά τον τραγικό για τους Αρμένιους πρόσφατο πόλεμο στο Ναγκόρνο Καραμπάχ.

Ταυτόχρονα, έχει εξαπολύσει εναντίον της Ελλάδος μια πολεμική ρητορική, αμφισβητώντας όχι μόνον τα κυριαρχικά της δικαιώματα, αλλά και την ίδια την κυριαρχία της επί των ελληνικών νήσων του μισού Αιγαίου, βάσει ακραιφνώς ιμπεριαλιστικών σχεδίων, όπως είναι η αποκαλούμενη «Γαλάζια Πατρίδα». Πρόκειται για μια επιθετική τακτική, που δεν προσδιορίζεται μόνο από τις εσωτερικές πολιτικές σκοπιμότητες, όπως ίσως θα μας βόλευε να πιστέψουμε. Αντιθέτως, είναι, δυστυχώς, μια γενικευμένη πεποίθηση για προβολή ισχύος εναντίον της χώρας μας, που υποστηρίζεται τόσο από τους ισλαμιστές όσο και από τους κεμαλικούς όλων των αποχρώσεων. Κι αυτό το στοιχείο πρέπει να μας κάνει επιφυλακτικούς για την επόμενη ημέρα, μετά τον Ερντογάν.

Την ίδια στιγμή, όμως, σε συνδυασμό με τις επιδιώξεις της στο Αιγαίο, η Τουρκία αυξάνει την πίεσή της και στην Κύπρο: παράνομες δραστηριότητες στην περίκλειστη πόλη της Αμμοχώστου, σχέδια για βάσεις μη επανδρωμένων αεροσκαφών στις κατεχόμενες περιοχές και κατασκευή λιμένος για πλοία του τουρκικού πολεμικού ναυτικού, μόνιμες παραβιάσεις στην πράσινη γραμμή, ωμές παρεμβάσεις για την διακοπή των ερευνών για υδρογονάνθρακες στην κυπριακή ΑΟΖ, απαίτηση για ανακήρυξη δύο ανεξάρτητων κρατών. Όλα τα παραπάνω καταδεικνύουν ότι η Άγκυρα δεν σκοπεύει να συναινέσει σε λύση που θα βασίζεται στις αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ. Μάλλον θεωρεί ότι το 1974 η δουλειά έμεινε «μισή». Με εκβιασμούς και απειλές προσπαθεί να ακυρώσει την ανεξαρτησία της Κυπριακής Δημοκρατίας. Να την σύρει σε ένα συμβιβασμό που θα της επιτρέψει να αποκτήσει τον ρόλο του κυρίαρχου παίκτη στην ανατολική Μεσόγειο.

Ωστόσο, τόσο η κυπριακή όσο και η ελλαδική πλευρά, έχουν κάνει σαφές ότι, η όποια λύση προϋποθέτει την κατάργηση των αναχρονιστικών εγγυήσεων, την απόσυρση των ξένων στρατευμάτων, τη διατήρηση της ενιαίας οντότητας της δημοκρατίας με κατοχυρωμένη την ισότητα όλων των πολιτών της, ανεξάρτητα από την εθνική ή θρησκευτική τους ταυτότητα.

Είναι φανερό ότι, η περίοδος που διανύουμε, κατά την οποία ο αναθεωρητισμός ξαναμπήκε στην ατζέντα της διεθνούς πολιτικής, κάνει την τουρκική ηγεσία πιο ευεπίφορη σε ριψοκίνδυνες κινήσεις είτε στο Αιγαίο είτε στην Κύπρο. Από την

άλλη, όμως, Αθήνα και Λευκωσία, με εξαιρετικό συντονισμό, έχουν κάνει τεράστια βήματα στην ανάπτυξη ενός πολυεπίπεδου δικτύου συμμαχιών, βάσει κοινών συμφερόντων με πολλούς δρώντες του διεθνούς συστήματος.

Σε κάθε περίπτωση, σε αντίθεση με το 1974, το αρραγές μέτωπο Ελλάδος-Κύπρου και η αναμφισβήτητη εθνική ενότητα συνιστούν το πιο ισχυρό τείχος προστασίας απέναντι σε κάθε πρόκληση.

Ο Μάξιμος Χαρακόπουλος είναι Γενικός Γραμματέας της Διακοινοβουλευτικής Συνέλευσης Ορθοδοξίας, βουλευτής Λαρίσης της Νέας Δημοκρατίας, πρώην υπουργός.